

Sygn. akt V CSK 672/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa M. K.

przeciwko S. Sp. z o.o. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 2 czerwca 2014 r., sygn. akt I ACa 463/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 2 czerwca 2014 r., w którym oddalono jego apelację, wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 26 kwietnia 2012 r. (k. 320 i n., t. II akt). Sąd Okręgowy oddalił powództwo powoda o zasądzenie do pozwanego odszkodowania w wysokości 139.033,53 zł.

W skardze kasacyjnej powód podnosił zarzuty naruszenia przepisów art. 471 k.c. w zw. z art. 361 k.c. Skarżący wnosił jednocześnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Motywuując szerzej wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wywodził, że przyjęcie skargi do rozpoznania podyktowane zostało potrzebą rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego, a „dotyczy ono unormowania przepisu art. 6 k.c. w aspekcie stosowania art. 361 k.c.” (s. 2 i n. skargi).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Po przeanalizowaniu treści uzasadnienia wyroków obu Sądów meriti, treści skargi kasacyjnej, zawartej w niej prawnej motywacji wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, a także odpowiedzi strony pozwanej na skargę (s. 551 i n. akt), Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie o odszkodowanie nie występuje - wbrew stanowisku skarżącego - przesłanka przyjęcia skargi do rozpoznania, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Nie jest bowiem jakimś oryginalnym zagadnieniem prawnym to, że chodzi o „unormowanie przepisu art. 6 k.c. w aspekcie stosowania przepisu art. 361 k.c.”, ponieważ kwestia ciężaru dowodu w procesach o odszkodowanie (także w ramach odpowiedzialności kontraktowej) była wielokrotnie analizowana w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Wskazany w skardze opis wskazanego zagadnienia prawnego nie odznacza się niczym oryginalnym nawet na tle ustaleń faktycznych w sprawie. Co więcej, w sprawie tej chodzi przede wszystkim o zasadność zgłoszonego przez

powoda roszczenia odszkodowawczego w świetle łączącej strony umowy o pośrednictwo w zbywaniu nieruchomości przez powoda (pośrednika) w postaci nieuzyskania prowizji. Kwestia wysokości poniesionej szkody ma tu charakter dodatkowy. Jeżeli Sąd Apelacyjny - na podstawie dokonanych ustaleń faktycznych i po określeniu treści łączącego strony stosunku obligacyjnego pośrednictwa - trafnie wywiódł, że nie było podstaw do „zasądzenia odszkodowania w związku ze sprzedażą przez pozwaną mieszkań w budynku T2, wymienionych w pozwie”, (s. 22 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), to u podstaw takiego stwierdzenia legło przekonywające założenie, iż w okresie dłuższym niż okres wypowiedzenia powód nie uzyskałby w ogóle żadnego wynagrodzenia w postaci prowizji. Innymi słowy, wcześniejsze wypowiedzenia umowy, naruszające jej postanowienie i powodujące tym samym powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej wypowiadającego (pozwanego), można było uznać za antycypację „zwykłego” uprawnienia do wypowiedzenia umowy pośrednictwa, przewidzianego w jej treści.

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).